

ŽIVOT víry

Proměna společnosti evangeliem

LISTOPAD 2019 45 Kč / 1,90 €

M. Poborský:
Někdy končí
milost
/ 4

Michal Riša:
Přes Mosambik
do Mexika
/ 8

Svědectví:
Chtěl jsem
pastora zabít
/ 17

Uniknout
ze spárů
temnoty

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Někdy končí milost**
Miloš Poborský

REPORTÁŽ

- 6 Pražská Noc
Ducha svatého**
Lucie Vlasáková

MÉDIA

- 7 Sbíráme smetanu
a nabízíme ji církvi**
Kateřina Hodecová

ROZHOVOR

- 8 Milovat někdy znamená
neutěct**
Michal Riša

TÉMA: OKULTISMUS – SÍLA TEMNOTY

- 12 Dlouho jsme nevynášeli
odpadky**
David Novák

- 14 „Něcisté“ a prostor
mezi nebem a zemí**
Jaroslav Rada

- 15 Moje setkání
s temnotou**
anketa

- 16 Jóga, kam se podíváš**
Dan Drápal

MŮJ PŘÍBĚH

- 17 Po kázání jsem chtěl
pastora zabít**
Ondřej

- 19 Moje sny byly horší
než horory**
Denisa Ranšová

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 21 Kolik budu investovat?**
Lucie Vlasáková

Z HISTORIE

- 22 Probuzení nemáme,
protože jsme ochotni
žít bez něho**
Leonard Ravenhill,
Jaroslav Pleva

RECENZE

- 24 Památný kameň**
Ivana Kultová

PŘIPRAVUJEME

- **rozhovor:**
**pracovník s mládeží
Bogdan Lach**
 - „Všichni vědí, kde
máme klíče od domu“
- **téma: Společné
slavení svátků**
 - Pavel Raus: Vánoce
– příležitost i riziko
- **Pavel Hošek
o Foglarovi a Setonovi**
Falešné evangelium,
nebo směrovka k Bohu?

6
**Chvály a vymítání
v rockovém klubu**
reportáž z Holy Spirit Night v Praze

7
**Sbíráme smetanu
a dáváme ji dál**
s Kateřinou Hodecovou o Rádio 7

8
**Viděl jsem snad
všechny druhy zázraků**
rozhovor s Michalem Rišou

12
**Okultismus –
snaha nahlédnout za oponu
nelegitimní kontakty se „světem duchů“**

17
**Při modlitbách
jsem vždycky ochrnul**
svědectví čtenáře

22
**„Chci být
na Ďáblově
seznamu lidí k likvidaci“**
virtuální rozhovor s L. Ravenhillem

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o prohloubení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku: Knihkupectvo Jonatan, Legionárska 2, 811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie CČE, Klimentská 18, 110 00 Praha 1 tel.: 222 316 306, e-mail: szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,

web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzertní zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.

Seznamovací a fundraisingové inzertní nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátiť. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xero kopií, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

pod hruškou na zahradě mi vyrostla nová kůlnička a vedle ní altánek, ochrana před sluncem i před deštěm. Na obojím je ale ještě práce habaděj. Doba stavebních úprav domku po pradědečkovi se s podzimem dostává do finále. Co z plánu na letošek se přesune na příští rok? Je pomalé pracovat sám, sehnat řemeslníka je ale moc těžké. Hurá. Mnou, ale nejen mnou oblíbený truhlář může přijít v sobotu. Ale tuto sobotu se jede na houby... Když jsem Honzovi dal košem, prozradil mi, že jeho manželka chce jít na houby taky.

Les nad Běštínem nás na palouku „parkoviště“ vítá deseti bedlami. Byli jsme tu před rokem, a nenašli nic. Dnes s prázdnou nepůjdeme. Moc toho ale najít nechceme. Nedávno jsme z jiné lokality přivezli hub sedm kilo a Martě zpracování zabralo celý večer. Mezi kopřivami za potůčkem nás zdraví i graciézní houbí tanečnice. Pes musí do tašky, protože už je slepý a cestu mezi spadlými větvemi neumí najít ani na vodítku.

S Martou i se psem, a přece každý sám. Měkčnost lesa, vlhkost podzimu a severního svahu, laskavé teplo nepovinného sluníčka, kombinované vůně, ptáci, houby. Bodavé boční slunce podzimem brání hledat proti paprskům.

Tentýž les je rok od roku jiný, a to sem nedoběhla kůrovcová kalamita. V horizontu let přibýlo divočáků, půda je rozrytá v rozsáhlých úsecích. Tady jsme s dětmi kolikrát opékali burty. Patnáct dvacet let, a vypadá to úplně jinak. Po nakonec nepostaveném radaru na hřebeni, o kterém se už nemluví, se nám ze žabí perspektivy nestýská.

Marta usedla na trávu vedle pařezu. Za odchlípnutou kůrou smrku pozorujeme sršně. Někteří přilétají, jiní odlétají. Jeden je větší a jinak zbarvený. V úctivém odstupu si užívám chvilku spočinutí, ale podzim je naléhavý až vlezlý a zneklidňuje. Hub přibývá. Už to stačí.

Houbí tanečnici na tenoučké vysoké nožičce za dvě hodiny uvald klobouček. Jeho okraj se pokroutil a zčernal. Elegance je ta tam. Pomíjivost vídám všude, ale nejvíc ji vnímám na podzim.

Hospoda U zrzavého paviána je asi deset vesnic daleko. Oblehli ji cyklisté a rojí se jako ti sršni, i když žlutí jsou jen někteří. Polévka byla našťásti bez fronty. Vracíme se přes Liteň. Projíždíme satelitní výstavbou. Do vsi s prasaty a slepicemi mi to zrovna nepasuje, ale obyvatelé novostaveb to asi vidí jinak. Odcházíme od auta

úvozem, který vede k židovskému hřbitůvku zaparkovanému dějinami na okraji věčnosti, asi 200 metrů od podnikatelského baroka.

Pro české židovské hřbitovy se za posledních 30 let udělalo hodně. Mnohé byly vyrvány zániku. Domácí i mezinárodní brigády vyklestily keře a často už v 90. letech vztýčily zpřevrácené náhrobní kameny. Nejméně jednou ročně se kosí tráva. Ohradní zdi ale většinou chátrají. Opravit sto, dvě stě metrů lomového zdiva na mizernou maltu by přece jen spolklo hromadu peněz. V Litni se dochovala márnice stará stejně jako můj dům po předcích, porušená, bez oken. Slunce se posunulo k západu, takže východní strany náhrobků

s nápisy a ozdobami se kvůli ostrým paprskům utápějí ve vlastním stínu. Tím plastičtěji vystupují zádni, často jen hrubě opracované anonymní stěny většinou vápencových bloků.

Mám rád atmosféru těchto svatých polí. Chybí jim drásavý smutek hřbitovů křesťanských. Ano, hřbitovy svědčí o víře těch, kdo je budovali, i těch, kdo jsou na nich pohřbeni. Pokoj mi šeptá, že židé v 17. i v 19. století počítali se vzkříšením. Pro století devatenácté to asi není tak úplně pravda, ale přeju si naslouchat dojmům svého srdce. Byl tu zvláštní Boží lid nepodobný ostatním národům. Žili mezi námi, ale dnes o nich nejsrozumitelněji mluví právě ty hřbitovy (když pomineme knihy – vědu, básně, beletrii). Vládne zde odpočinek šabatu.

Dva náctiletí hoši se baví chozením po hřbitovní zdi. Nevypadají jako barbari. Mají papír s písmeny hebrejské abecedy. Mohou sami bez pomoci porozumět poselství věčnosti?

Ještě obligátní nákup v supermarketu v Dobřichovicích a cesta tunelem Blanka. Den odpočinku končí. Benzinový průlet tichem krajiny. Světít sváteční den potřebuji, potřebujeme. Příští týden si беру stavební dovolenou. Jednomu silnému andělovi s krumpáčem a zednickou lžící budu pomáhat míchat maltu.

Tomáš Dittrich

Někdy končící milost

MILOŠ POBORSKÝ

„Nikdy nekončící milost brány srdcí otvírá...“ Tuhle známou píseň jsem si tuhle broukal na pasece zalité sluncem babího léta. Okamžiky, kterých si všichni vážíme. Hledání hub se příkře postavila neodbytná otázka: nekončící, odpouští a přijímá, nezná strach a zklamání, umí vzít a umí dát, učí nás pevně stát, srdci udává rytmus, padá před ní každá touha po vlastním uznání. Opravdu? Přemožen, usedl jsem na pařez a začal přemýšlet o teologické výpovědi písně. Textaři křesťanských písní minulých staletí si zjevně této funkce chvály byli vědomi, ale dnes?

Co je to milost? Boží laskavé jednání s člověkem bez zřetele na jeho selhání a hříchy, ale i bez ohledu na jeho zásluhy. Co se týče hříchů, milost ze strany Boha znamená, že nás netrestá tak, jak bychom si zasloužili. Naši vinu nesl Pán Ježíš Kristus na kříži. Když jeho obět přijmeme, odpustí nám. Milost si nemůžeme zasloužit. Pokud ji tedy od Boha přijmeme, jde o dobro nás samotných. Boží jednání v naší duši nám dává spasení, vnitřně nás uzdravuje, zbavuje hříchu, posvěcuje a pomáhá. Milost člověka vnitřně proměňuje.

První, o kom je v Bibli napsáno, že našel u Hospodina milost, je Noe. Hospodin viděl, kolik je na zemi zla, litoval, že učinil člověka, a rozhodl se ho vyhladit z povrchu země, ale Noe našel u Hospodina milost. Proč zrovna on? Hned další verš o něm říká: „Noe byl muž spravedlivý, bezúhonný ve své generaci; Noe chodil s Bohem.“ (1M 6,9) Pokud je milost nezasloužená přízeň, byl Noe poslední, kdo ji potřeboval. Měli ji nalézt spíš všichni ostatní, ti ji potřebovali jako prase drbání! Se všeobecně přijímanou definicí milosti, zdá se, nevystačíme.

Milost k práci

Apoštol Pavel mluví o milosti v úplně jiném smyslu: „Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval – nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou.“ (1K 15,10) Našel u Boha milost a projevilo se to službou Bohu. Dřel pro Boží království jako kůň, ale nepřipisuje si to za zásluhu. Ví, že to způsobila Boží milost. Zřejmě je to druhý projev stejné Boží milosti: První přijímáme pro sebe, druhý pro druhé.

Noe našel milost v okamžiku, kdy se Bůh rozhodl uvést na zemi potopu. Do té doby na tom byl úplně stejně jako všichni ostatní. Svěvolníci mohli říkat, a jistě mu i říkali: „K čemu ti ta tvoje bezúhonnost je?“ Věřím, že Noe se stavem lidstva trápil, stejně jako Bůh. Znal Boha, rozuměl jeho charakteru, viděl hrůzu své doby. Právě to z něj učinilo vhodného adepta

Bůh má sice moc zjevit svůj záměr komukoliv, ale nedělá to tak.

pro druhý projev milosti. Nalézt tento druh milosti znamená, že do zoufalé lidské situace přineseme Boží řešení. Často je to spousta práce. Pavel i Noe se napracovali víc než všichni. To není pyšné tvrzení, to je popis stavu.

Pouze pro některé

Bůh má sice moc zjevit svůj záměr komukoliv, ale nedělá to tak. Lidé, kteří nedrží Boží hodnoty a normy, totiž nezareagují. Snažit se zjevit něco těm, kdo si myslí, že hřích nevedí, že Bůh má každého rád, a proto by potopu nebo oheň z nebe neposlal, kdo pochybuje o tom, kde se ta voda vezme, je těžké. Dopadne to stejně jako u obou potenciálních zeťů Lota. Vezmou to jen jako žert.

Bůh zjevuje své záměry jen těm, kdo jsou mu nablízku. První druh milosti je pro kohokoliv, druhý jen pro vybranou společnost těch, kdo Boha znají. Optikou víry situaci shrnuje list

Židům: Noe věřil, a proto pokorně přijal, co mu Bůh oznámil a co ještě nebylo vidět, a připravil koráb k záchraně své rodiny. Svou vírou vynesl soud nad světem a získal podíl na spravedlnosti založené ve víře. (Žd 11,7)

Milost spočívala v tom, že se jako jediný dozvěděl, co Bůh chystá, a znamenala konkrétní úkol. Skrze Noeho Bůh všem nabídl první typ milosti. Museli vědět, co Noe staví a proč, trvalo to 120 let, mluvilo se o tom široko daleko. Každý si mohl postavit nějakou bárku. Byl by to viditelný projev pokání. Stavbou lodi by uznal, že je hříšný a Bůh je spravedlivý, když posílá na hříšné lidi soud. A zachránil by se.

Noe žil s Bohem, první druh milosti dávno přijal, proto ji už nepotřeboval. Jako jediný nebyl důvodem potopy. Znal Boha, proto si ho Bůh mohl použít jako nabídku řešení pro ostatní.

I Noe ale mohl minout druhý rozměr milosti, milost pro druhé. I zbožní lidé mohou zakopat hřivnu. Komu bylo více svěřeno, od toho se více očekává. Kdyby Noe koráb nepostavil, utopil by se, bezúhonný život by ho nezachránil. Díky jeho vydanosti se Boží milost ještě jednou před soudem viditelně ukázala v podobě korábu. Naneštěstí na to nikdo další stavbou své vlastní lodi nezareagoval. Co se týče odezvy na evangelium, jsme na tom stále ještě o něco lépe než Noe – pokud Dobrou zprávu zvěstujeme. Dobu Noeho těžko srovnávat s tou naší. Snažou uzákonit bezbožnosti se jí ale jistě přibližujeme. Blíží se i řešení, Ježíšův druhý příchod.

Jednou přijde soud

A co s teologií oblíbené písně? Máme se stát dobrými správci milosti v její rozmanitosti (1Pe 4,9), máme dát pozor, abychom milost nebrali nadarmo (1K 15,10). Ježíš říká naléhavě, srozumitelně a jasné v podobenství o fíkovníku (L 13), že milost má svá omezení. Fíkovník dostal milost – rok navíc – aby se zmátořil a začal nést ovoce. O vytínání neslyšíme rádi, ale milost jednou skončí, protože přijde soud.

Můžeme pak „Nikdy nekončící milost“ vůbec zpívat? Záleží na tom, s jakým postojem to děláme. Má-li být náplastí na špatné svědomí, jestli zpíváme s postojem „můžu si žít, jak chci, a nedbat na Boží povolání, které jsem dříve přijal, a hřích vlastně nevedí, protože Boží milost nekončí“, tak se ošklivě mýlíme. A v druhé půli písně pak lžeme Bohu do očí. Ta píseň totiž vůbec nemluví o odpouštění hříchů. Oslavuje radost z Bohu vydaného života.

Ano, Boží milost je opravdu nekončící pro ty, kdo se pro své nevěřící okolí stávají Boží milostí. Můžeme ji zpívat z plna hrdla za podmínky, že v našem životě platí slova refrénu: Dokud dýchám, uslyšíš můj hlas, nechci ztrácet drahý čas, dívám se na ten cíl, Ježíš i ve mně zvítězil... Žijeme s vědomím přítomné milosti i budoucího soudu. Spolu s Noem hledáme a nacházíme cesty pro Boží milost. Ne pro sebe, ale pro ostatní, aby se i oni s Bohem smířili, aby na ně nakonec nepřišel soud. Jednou totiž přijde.

Ing. Miloš Poborský je ředitelem Evangelikálního teologického semináře. Je členem KS Praha (regionu Jih) a CB Praha-Šeberov.

Zprávy

■ Burkina Faso: Křesťané vyháněni z domovů.

Křesťanští vesničané v severní části Burkiny Faso jsou systematicky likvidováni a vyháněni z domovů islámskými radikály. Nedávno byli obyvatelé osad Hitté a Roun-

ga vyzváni, aby buď konvertovali k islámu, nebo opustili své domovy.

Začátkem září dorazil do Hitté oddíl čítající 16 mužů. Ozbrojenci nahnali křesťany do kostela a dali jim ultimátum, aby do tří dnů opustili vesnici. Radikálové se následně přesunuli do osady Roun-

ga s podobným požadavkem. Nakonec muselo uprchnout asi 2000 lidí, kteří našli dočasnou střechu nad hlavou např. v budově školy v Ouindigui.

Extrémistické postoje útočníků naštěstí nesdílí většina místních obyvatel. Mnozí z nich, včetně muslimů, projevíli vůči křes-

ťanským uprchlíkům solidaritu a pomáhají jim. K podobným útokům dochází také v sousedním Mali, Nigeru a Nigérii, jak se radikálové postupně snaží ovládnout velkou část západní Afriky.

Aid to the Church in Need, ICC, Hlas mučedníků